

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 432/2021-73

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľa 1/ [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], sťažovateľa 2/ [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], sťažovateľa 3/ [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a sťažovateľa 4/ [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpených Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Sžnz/7/2015 z 18. novembra 2020 takto

rozhodol:

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnými sťažnosťami doručenými ústavnému súdu 20. februára 2021 domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3, na ochranu osobných údajov pred neoprávneným zhromažďovaním a iným zneužívaním údajov o osobe podľa čl. 19 ods. 3 a čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na súkromie podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, práva na spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej aj „charta“), práva na ochranu osobných údajov podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 3 charty a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 7 charty. Tiež navrhujú zrušiť napadnuté uznesenie, priznať primerané finančné zadosťučinenie každému z nich 50 000 eur a náhradu trov konania.

2. Sťažovateľ 1 podal žalobu o ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku proti Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný 1“) a Kriminálnemu úradu finančnej správy (ďalej len „žalovaný 2“) z dôvodu, že orgány štátnej správy ho vedú v zozname „[REDAKOVANÉ]“ (ďalej aj „sporný zoznam“), ktorá bola na najvyššom súde vedená pod sp. zn. 10Sžnz/3/2017 (pôv. sp. zn. 10Sžz/8/2014, neskôr sp. zn. 10Sžnz/1/2017). Sporný zoznam obsahuje zoznam fyzických osôb s tým, že k jednotlivkej fyzickej osobe sú spravidla priradené právnické osoby, v ktorých bol „biely kôň“ činný s uvedením jeho rodného čísla, daňového identifikačného čísla daňového subjektu, v ktorom bol biely kôň činný, a uvedenia funkčného obdobia bieleho koňa. Rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 10Sžz/8/2014 z 28. mája 2015 bola táto žaloba ako nedôvodná zamietnutá s odôvodnením, že v konaní nedošlo k preukázaniu spôsobu, akým k porušeniu práv malo dôjsť, ako ani príčinnej súvislosti medzi prípadným porušením práv sťažovateľa 1 a jeho zaradením do sporného zoznamu, najvyšší súd taktiež uzavrel, že k tvrdenému zásahu do dobrej povesti, cti a dôstojnosti by mohlo dôjsť až následnou medializáciou sporného zoznamu. Ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 400/2016 z 29. novembra 2016 okrem iného vyslovil porušenie označených práv sťažovateľa 1, pretože najvyšší súd napadnuté rozhodnutie založil na nesprávnom právnom závere, podľa ktorého k porušeniu jeho práv iba v dôsledku neoprávneného vedenia sporného zoznamu, resp. samotným zaradením sťažovateľa 1 do tohto sporného zoznamu dôjsť nemohlo.

3. Sťažovateľ 2 podal obdobnú žalobu vedenú pod sp. zn. 1 Sžnz/6/2016 (pôvodne evidovanú pod sp. zn. 1Sžz 3/2014), ktorá bola rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 1 Sžnz3/2014 zo 14. októbra 2014 zamietnutá ako predčasne podaná z dôvodu subsidiarity, t. z. pre nevyužitie dostupného prostriedku nápravy (sťažnosti) na nápravu tvrdeného protiprávneho stavu. Ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 375/2015 z 20. októbra 2015 okrem iného vyslovil porušenie sťažovateľom 2 označených práv, zrušil ho a vec vrátil na ďalšie konanie, pretože sťažnosť podľa § 9 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sťažnostiach“) v predmetnej veci nepovažoval za účinný prostriedok nápravy.

4. Sťažovateľ 3 podal obdobnú žalobu vedenú pod sp. zn. 10Sžz/3/2014, neskôr sp. zn. 10Sžnz/5/2015 a sp. zn. 10Sžnz/1/2017. Najvyšší súd rozsudkom č. k. 10 Sžz/3/2014 z 18. marca 2015 túto žalobu zamietol ako nedôvodnú z obdobných dôvodov ako v prípade sťažovateľa 1. Nálezom č. k. I. ÚS 290/2015 zo 7. októbra 2015 ústavný súd okrem iného vyslovil porušenie označených práv sťažovateľa 3, pretože najvyšší súd napadnuté rozhodnutie založil na nesprávnom právnom závere, podľa ktorého k porušeniu jeho práv iba v dôsledku neoprávneného vedenia sporného zoznamu, resp. samotným zaradením sťažovateľa 3 do tohto sporného zoznamu dôjsť nemohlo.

5. Sťažovateľ 4 podal žalobu 9. januára 2017 o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy vedenú pod sp. zn. 1Sžnz/7/2015 (pôv. sp. zn. 1Sžz 1/2014) podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku. K tejto žalobe priložil zároveň dôkaz – CD nosič – iamtion CD-R/1x-52x-700MB, 80 min, č.: 2153 58XD 18229 s elektronicky zachytenými údajmi, ktorého obsahom bol excelovský súbor Zoznam „[REDAKOVANÉ]“ obsahujúci rodné číslo bieleho koňa, DIČ daňového subjektu a funkčné obdobie bieleho koňa (ďalej aj „zoznam bielych koní“ alebo „sporný zoznam“). O tejto žalobe najvyšší súd rozhodol rozsudkom č. k. 1Sžz/1/2014 zo 14. októbra 2014 tak, že ju zamietol ako predčasne podanú z dôvodu subsidiarity, t. z. pre nevyužitie dostupného prostriedku nápravy (sťažnosti) na nápravu tvrdeného protiprávneho stavu. Ústavný súd nálezom

č. k. III. ÚS 376/2015 z 20. októbra 2015 okrem iného vyslovil porušenie sťažovateľom označených práv, zrušil ho a vec vrátil na ďalšie konanie, pretože sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach v predmetnej veci nepovažoval za účinný prostriedok nápravy.

6. Najvyšší súd vzhľadom na procesnoprávne a hmotnoprávne nejasnosti v predmetnej veci vyplývajúce zo vzájomne súvisiacich nálezov ústavného súdu č. k. III. ÚS 376/2015 z 27. októbra 2015, III. ÚS 375/2015 z 20. októbra 2015 a č. k. I. ÚS 290/2015 zo 7. októbra 2015 (sporná otázka vyčerpania prostriedkov nápravy a prípustnosti takto získaného sporného zoznamu ako dôkazného prostriedku) dospel k záveru, že predmetná vec je dotknutá relevantnými ustanoveniami práva Európskej únie, preto konanie prerušil a sformuloval a zaslal 4 prejudiciálne otázky na Súdny dvor týkajúce sa výkladu Charty základných práv Európskej únie a smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/EHS z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov. Súdny dvor prejudiciálnu otázku akceptoval a svoju odpoveď prostredníctvom rozsudku C-73/16 z 27. septembra 2017 zaslal konajúcemu senátu najvyššieho súdu.

7. Najvyšší súd uznesením č. k. 10Sžz1/2017 z 8. februára 2017 vec postúpil Krajskému súdu v Bratislave. Ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 295/2017 z 20. septembra 2017, ktorým rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa 1, preskúmal uznesenie najvyššieho súdu č. k. 10Sžz1/2017 z 8. februára 2017, ktoré zrušil, poukázuc na zásadu „*pepetuatio fori*“, ako aj zásadu zákonného sudcu v súvislosti so zmenou procesných kódexov, a následne konštatoval, že vecná príslušnosť súdu, ako aj zloženie senátu v predmetnej veci má byť určené momentom podania pôvodného návrhu na začatie konania a na základe prechodného ustanovenia § 491 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“).

8. Uznesením č. k. 1Sžz 15/2014 z 12. decembra 2017 najvyšší súd spojil na spoločné konanie veci vedené pod sp. zn. 1Sžz 15/2014 a sp. zn. 1 Sžnz 7/2015 s tým, že ďalej budú vedené pod sp. zn. 1 Sžz 15/2014. Následne došlo uznesením najvyššieho súdu č. k. 1Sžz 15/2014-558 z 21. júna 2018 k vylúčeniu spomínaných dvoch vecí na samostatné konania vedené pod pôvodnými spisovými značkami.

9. Na základe návrhu právneho zástupcu sťažovateľov najvyšší súd uznesením č. k. 1 Sžnz/7/2015 z 23. augusta 2018 spojil na spoločné konanie veci vedené na tomto súde pod sp. zn. 1 Sžnz/6/2015, 1 Sžnz/7/2015, 10 Sžnz/1/2017 a sp. zn. 10 Sžnz/3/2017 s tým, že ďalej budú vedené pod spoločnou sp. zn. 1 Sžnz/7/2015.

10. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu č. k. 1 Sžnz/7/2015 z 18. novembra 2020 boli následne žaloby sťažovateľov zamietnuté okrem iného predovšetkým pre neunesenie dôkazného bremena zo strany účastníkov konania, ktorým zároveň nepriznal ich nárok na náhradu trov konania.

11. Ústavné sťažnosti sťažovateľov boli postupne uzneseniami č. k. PLs. ÚS 10/2021, PLs. ÚS 15/2021 a č. k. PLs. 11/2021 zo 17. marca 2021 a uznesením č. k. III. ÚS 43/2021 z 29. júla 2021 spojené na spoločné konanie.

II. Argumentácia sťažovateľov

12. Proti napadnutému uzneseniu sťažovateľa v podstatnom argumentujú, že najvyšší súd na jednej strane tvrdí, že v predmetnom konaní neunesli dôkazné bremeno, avšak na strane druhej návrhy na dokazovanie na preukázanie vedenia namietaného zoznamu bielych koní zamietol z dôvodu utajovaných skutočností. Záver o nevedení sporného zoznamu označili za silno spochybnený už len tým, že tento zoznam bol predmetom viacerých súdnych konaní vrátane konaní pred ústavným súdom i Súdny dvorom Európskej únie. Sťažovatelia považujú postup najvyššieho súdu preto za svojvoľný. Tvrdia tiež, že vedenie zoznamu bielych koní neobstojí v teste legality, legitimacy ani proporcionality. Sťažovatelia sa až z médií dozvedeli, že takýto zoznam existuje a že sú v tomto zozname evidovaní.

III. Vyjadrenie najvyššieho súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľov

III.1. Vyjadrenie najvyššieho správneho súdu:

13. Najvyšší správny súd uviedol, že sťažovatelia sa domáhali počas predmetného konania odtajnenia a sprístupnenia množstva údajov a listín, ktoré patria medzi utajované skutočnosti. Podľa neho boli sťažovatelia ako žalobcovia zaťažení dôkazným bremenom, t. j. povinnosťou opísať a identifikovať presne charakter obdobných zoznamov a informačných systémov žalovaných, v ktorom mali byť sťažovatelia vedení.

14. Podľa najvyššieho správneho súdu spor medzi účastníkmi o skutkovom popise a priebehu zásahu neexistoval, čo mal tento súd dostatočne preverené z písomných prejavov účastníkov konania na oboch stranách, a preto obstaranie informácií a spisového materiálu musel vyhodnotiť ako neefektívne a aj nedôvodné. S poukazom na závery Súdneho dvora uvedené v rozsudku vo veci Puškár C-73/16 z 27. septembra 2017 najvyšší správny súd uviedol, že nielen § 8 zákona č. 479/2009 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinného do 1. marca 2019, ale aj z § 10 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov jednoznačne vyplýva, že žalovaný 2, ako aj iní správcovia dane a Ministerstvo financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo financií“) sú orgány verejnej správy oprávnené na základe Daňového poriadku spracúvať osobné údaje sťažovateľov iba pre účely naplnenia cieľov správy daní, ktoré sú špecifikované v § 2 písm. a) Daňového poriadku.

15. K námietke sťažovateľov, podľa ktorej nemajú v súvislosti so zaradením do sporného zoznamu žiadne práva, najvyšší správny súd uviedol, že zásah do svojho práva na ochranu súkromia vidia sťažovatelia len v ich evidovaní v spornom zozname aj s ich rodnými číslami, pričom tento záver nijako vo svojich žalobách neozrejmili. Naďalej z ich strany absentujú relevantne podložené tvrdenia a dôkazy o zásahu orgánu verejnej správy do niektorej zo zložiek ich osobnosti či do ich súkromia.

III.2. Replika sťažovateľov:

16. Sťažovatelia vo svojej replike uviedli:

- a) najvyšší správny súd sa vo svojom vyjadrení sústreďuje na opakovanie právnych a skutkových úvah v napadnutom uznesení bez relevantnej ambície vysporiadať sa s argumentáciou sťažovateľov;
- b) argumentácia najvyššieho správneho súdu týkajúca sa nepreukázania zásahu žalovaných do niektorej zo zložiek osobnosti či do súkromia sťažovateľov znamená určitý názorový posun, resp. zmenu procesného postoja tohto súdu od záveru neunesenia dôkazného bremena sťažovateľmi do roviny, v ktorej sa zaradenie sťažovateľov do zoznamu predpokladá, a rozporuje sa neexistencia konkrétneho zásahu, čo podľa sťažovateľov dokumentuje vnútorne protirečivý postup rozhodujúceho súdu;
- c) ústavný súd v prípade dvoch sťažovateľov vyslovil i porušenie ich práva na súkromie, čo najvyšší súd vo svojich záveroch prehliadol;
- d) v danom prípade sa uplatňuje právo Európskej únie a v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora vo veci Torubarov C-556/17 z 29. júna 2019, bod 72 a nasl., v ktorom zjednodušene povedané Súdny dvor priznal právomoc správneho súdu vo veci priamo rozhodnúť, hoci vnútroštátne predpisy mu priznávali vo vzťahu k správnym orgánom len kasačnú právomoc, a to s dôrazom na to, že správny orgán nerešpektoval právny názor správneho súdu vyslovený v predchádzajúcom rozhodnutí;
- e) názor najvyššieho správneho súdu týkajúci sa neexistencie zásahu do práv sťažovateľov je v plejáde rozhodnutí v tejto veci „osamotený“, pričom len ako príklad sťažovatelia poukázali na návrh GA Julienne Kokott prednesený 30. marca 2017 vo veci Puškár, C-73/16, bod 110 – 111, v ktorom považoval uvedenie sťažovateľa v spornom zozname za výrazný zásah do jeho práv, poškodzujúci jeho povesť, porušujúci princíp nevinoty podľa čl. 48 ods. 1 charty, poškodzujúci slobodu podnikania podľa čl. 16 charty, ktorý navyše môže viesť k závažným praktickým nevýhodám v jeho vzťahu k daňovým orgánom;
- f) zásahom do práv sťažovateľov v tejto veci je samotné zaradenie sťažovateľov do sporného zoznamu difamačného charakteru s kriminálnou konotáciou vedeného orgánom verejnej moci, ktoré spôsobuje kvalifikovaný zásah do práva na ochranu súkromia pri nerešpektovaní judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“);
- g) najvyšší správny súd taktiež prehliadol, že samotný zber osobných údajov bez legitímneho dôvodu zasahuje do práva na ochranu súkromia garantovaného v čl. 8 dohovoru s poukazom na stabilizovanú judikatúru (napr. rozhodnutie vo veci CATT proti Spojenému kráľovstvu z 24. 1. 2019, bod 93 a tam citovaná judikatúra).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

17. Podstata námietok sťažovateľov v súvislosti s namietaným porušením označených práv spočíva v tom, že najvyšší súd im napadnutým uznesením neposkytol ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy.

18. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

19. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

20. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia, v ktorom najvyšší súd v podstatnom vo vzťahu k argumentácii sťažovateľov uviedol:

a) Najvyšší súd konštatoval za nesporné, že rozsah údajov nachádzajúcich sa v spornom zozname, a to najmä mená tam uvedených osôb vrátane žalobcov, predstavujú osobné údaje v zmysle slovenskej právnej úpravy, ako aj podľa čl. 2 písm. a) smernice 95/46.

b) K tvrdeniam o viazanosti najvyššieho súdu skutkovým stavom, ktorý si mal ústavný súd osvojiť, najvyšší súd poukázal na príslušné ustanovenia zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v znení do 1. marca 2019, podľa ktorých sú všeobecné súdy viazané právnym názorom vysloveným ústavným súdom v ďalej preskúmvanej veci, a to najmä jeho výrokovou časťou tohto nálezu. Následne zdôraznil, že v napadnutom uznesení vychádza aj zo záverov vyslovených v rozsudku Súdneho dvora C-73/16.

c) Najvyšší súd sa následne zaoberal otázkou nutnosti vyčerpania opravných prostriedkov pred podaním správnej žaloby. Poukázal na bod 76 rozsudku Súdneho dvora, podľa ktorého čl. 47 charty generálne nebráni slovenskej právnej úprave, ktorá podanie súdneho opravného prostriedku osobou, ktorá tvrdí, že sa zasiahlo do jej práva na ochranu osobných údajov zaručeného smernicou 95/46, podmieňuje predchádzajúcim vyčerpaním dostupných správnych opravných prostriedkov pod podmienkou, že konkrétne postupy ich uplatnenia neprimerane nezasahujú do práva na účinný prostriedok nápravy pred súdom. Na základe uvedeného najvyšší súd vyvodil, že napr. sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach v predmetnom konaní je možné označiť za prípustnú, adekvátnu a účinný prostriedok nápravy. Právne závery uvedené v rozsudku Súdneho dvora podľa najvyššieho súdu nepodporujú právne názory ústavného súdu citované v bodoch 46 až 49 napadnutého uznesenia (nález č. k. III. ÚS 376/2015 z 27. októbra 2015, pozn.), že nie osoba postihnutá tvrdeným zásahom, ale správny súd má s označeným orgánom verejnej správy komunikovať v tejto veci.

d) K oprávneniu žalovaných vytvárať zoznamy obsahujúce osobné údaje najvyšší súd poukázal na právny názor vyslovený v rozsudku Súdneho dvora C-73/16, bode 106, podľa ktorého ustanovenie čl. 7 písm. e) smernice 95/46 vyzdvihuje, že spracovanie osobných údajov je zákonné, ak je nevyhnutné na splnenie úlohy vykonávanej vo verejnom záujme, pričom identifikoval v bode 108 práve správu daní a postláčanie daňových podvodov ako jeden

z možných dôvodov vykonávania úlohy zostavovania takýchto zoznamov osobných údajov jednotlivcov aj bez ich súhlasu za podmienky dodržania zákonnosti tohto spracovania. S poukazom na príslušné právne predpisy o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov uzavrel, že žalovaní sú orgány verejnej správy oprávnené pre účely naplnenia cieľov správy daní uvedených najmä v § 2 písm. a) Daňového poriadku spracúvať osobné údaje sťažovateľov.

e) Najvyšší súd následne na základe zákonných definícií (§ 252 ods. 1 SSP a § 254 SSP) konštatoval, že úmyslom zákonodarcu je poskytnúť súdnu ochranu jednotlivcom pred negatívnymi účinkami faktických úkonov orgánov verejnej správy, ktoré nie sú rozhodnutím alebo iným individuálnym aktom a ktorých vykonanie súčasne nie je súladné so zákonom. Najvyšší súd následne poukázal na rozpornosť tvrdení žalovaných a žalobcov preukazujúcich existenciu, resp. neexistenciu sporného zoznamu, ktorý mal byť zostavený a vedený žalovaným 1.

f) Najvyšší súd zopakoval, že jeho úlohou v predmetnom konaní bolo preveriť, či sa žalobca prostredníctvom svojho návrhu domáha súdnej ochrany proti (1) skutočne nezákonnej aktivite verejnej správy (materiálna stránka verejnej správy) a či žalobcom označená verejná správa (2) skutočne ako orgán verejnej správy takúto aktivitu vykonala (formálna stránka verejnej správy spojená s pasívnou legitimáciou).

g) Najvyšší súd poukázal na vyjadrenia žalovaných, ktorí od počiatku konania na správnom súde opakovane tvrdia, rovnako ako svedok [REDAKOVANÉ] (posledný administrátor sporného zoznamu na CD nosiči), že sporný zoznam nikdy neviedli. Navyše, aj v prípade, ak by sa viedol, v zmysle zákona č. 275/2006 Z. z. o informačných systémoch verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa fyzickým osobám vydávajú iba elektronické odpisy, ktoré musia byť podpísané zaručeným elektronickým podpisom (zaručenou elektronickou pečaťou) a opatrené časovou pečiatkou.

h) Napriek tomu, že sťažovatelia ako žalobcovia tvrdili, že sa o spornom zoznamu dozvedeli z telefonického rozhovoru s redaktorkou portálu [REDAKOVANÉ] p. [REDAKOVANÉ] uskutočneného 13. decembra 2013 (sporný zoznam mal byť v tom čase zverejnený na internete), v konaní nenavrhlí vykonať žiadne dôkazy na preukázanie, ako a od koho uvedená redaktorka sporný zoznam nadobudla do dispozície, ako ani ďalšie negatívne následky na svojich právach, na základe ktorých sa mali dozvedieť, že sú v spornom zozname vedení.

i) Najvyšší súd v súlade s rozsudkom Súdneho dvora (bod 98 rozsudku) pristúpil na pojednávaní 21. augusta 2018 k vykonaniu dôkazu videoprojekciou sporného zoznamu v pojednávacej miestnosti.

j) Z obsahu žalôb, ale aj z nasledujúcich podaní sťažovateľov je pre najvyšší súd jednoznačné, že dôkazná podpora k ich tvrdeniu, že autorstvo sporného zoznamu pripisujú žalovaným, v ich žalobách od počiatku absentovala. Uvedenú absenciu podľa najvyššieho súdu začali sťažovatelia odstraňovať až počas konania poukazovaním na nezrovnalosti vo vyjadreniach žalovaného 2 z 20. januára 2014, ako aj neskôr nejasnosti vo vyjadrení žalovaného 1 v konaní pred ústavným súdom.

k) V súvislosti s uvedenými nezrovnalosťami poukázal na rýchlosť vybavenia žiadosti súdu po jej doručení žalovaným 2 (na porovnanie najvyšší súd uviedol, že žalovaný 1 na rovnakú výzvu

zareagoval až po 11 pracovných dňoch a žalovaný 2 takýto svoj postup neoznačil za štandardný), ďalej na skutočnosť, že v ňom žalovaného 1 označil za správcu subsystému s názvom „[REDAKOVANÉ]“.

l) Najvyšší súd pre účely preverenia tvrdení sťažovateľov o existencii iného zásahu akceptoval iba návrh na vypočutie svedka [REDAKOVANÉ], ktorý bol vo vlastnostiach sporného zoznamu identifikovaný ako jeho administrátor, ako aj [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (osoby zúčastnené ako zamestnanci žalovaného 2 na spísaní prvotného podania).

m) Zo svedeckej výpovede [REDAKOVANÉ] najvyšší súd poukázal na to, že menovaný svedok nielenže nepotvrdil pripisované autorstvo sporného zoznamu žalovanému 1, ale ani ho na svojom pracovisku nepoužíval, resp. ho vôbec nepoznal. Zo svedeckých výpovedí svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] vyplynulo, že prvý menovaný svedok bol o existencii databázy s názvom „[REDAKOVANÉ]“, ako aj o skutočnosti, že je vedená žalovaným 1, informovaný sprostredkované na základe tvrdenia [REDAKOVANÉ], vtedajšieho prvého námestníka žalovaného 2. Svedok [REDAKOVANÉ] v čase vyhotovovania podania za žalovaného z 20. januára 2014 v žiadnom prípade nedisponoval konkrétnym dôkazným prostriedkom (t. j. CD nosičom obsahujúcim sporný zoznam – pozri bod 6 napadnutého uznesenia) a mohol súbor so sporným zoznamom verifikovať iba prostredníctvom názvu súboru, t. j. formou uvedenia názvu „[REDAKOVANÉ]“. Následne najvyšší súd poukázal na vyjadrenia žalovaného 1, v ktorom opakovane uviedol, že totožnými databázami nedisponuje. Najvyšší súd konštatoval, že výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], ktorý si nemohol spomenúť na spísanie podania z 20. januára 2014, ako aj ním opísaný prístup k vyhotoveniu tohto podania v ňom vzbudili oprávnenú pochybnosť, či vôbec tento svedok mal vedomosť o význame obsahu listiny, ktorú v tom čase podpísal.

n) Vzhľadom na v konaní vykonané dôkazy najvyšší súd konštatoval, že sťažovatelia neunesli dôkazné bremeno, a preto ich tvrdenie o možnom inom zásahu do ich práv zo strany žalovaných vyhodnotil ako nedôvodné.

o) K narušeniu práv na ochranu osobnosti najvyšší súd uviedol, že sťažovatelia ako žalobcovia sa iba snažili označiť ich zaradenie do sporného zoznamu žalovanými s tvrdením o následnom používaní tohto zoznamu žalovaným 1 bez bližšej konkretizácie obsahu pojmu „používanie“. Najvyšší súd v tejto súvislosti konštatoval, že sa stotožňuje plne s vyjadrením žalovaného 1 z 5. februára 2016, v ktorom k aplikovaniu dôkazného bremena konštatoval, že v predmetnom spore by nemalo dochádzať k prenosu dôkazného bremena zo žalobcov (sťažovateľov) na žalovaných, pretože takýto postup by mohol slúžiť na účely nezákonného vylákania daňového tajomstva a osobných údajov osôb uvedených sťažovateľmi v prílohe žaloby formou akéhokoľvek ich potvrdenia či deklarovania akejkoľvek zhody zo strany štátnych orgánov. Sťažovatelia ako žalobcovia tvrdili získanie informácie o vedení sporného zoznamu od redaktorky portálu [REDAKOVANÉ] pričom nezrejmili, z akých dôvodov považovali tieto informácie za natoľko relevantné a pravdivé, že kvôli nim podali žalobu priamo na žalovaných bez toho, aby zároveň napríklad podali žalobu aj na miestne príslušnom daňovom úrade, ak chceli dosiahnuť ochranu pri správe daní a bez toho, aby si akokoľvek tieto skutočnosti preverili na príslušnom štátnom orgáne. Zároveň nenavrhlí na preukázanie relevantnosti tvrdení nijaké dôkazy pochádzajúce z nimi označeného zdroja informácií, nezrejmili, či sa k uvedenému zoznamu nedostali nezákonným spôsobom, ak tvrdili získanie informácie telefonicky len o svojej osobe, pričom k žalobe priložili excelovský

súbor. Taktiež je zarážajúce, že zverejnenie takýchto údajov portálom █████ nepovažovali za taký zásah do práv, aby žiadali okamžitú likvidáciu sporného zoznamu už týmto portálom (právnickou osobou). Z uvedeného vyvodil, že ide len o umelo vykonštruované súdne spory nezohľadňujúce zákonom predpokladanú intenzitu zásahu do osobnostných práv sťažovateľov.

p) Najvyšší súd s poukazom na absenciu relevantne podložených tvrdení a dôkazov o zásahu orgánov verejnej správy do niektorej zložiek osobnosti či do súkromia sťažovateľov ako žalobcov, ktorý neoslabuje ani požiadavka na zbavenie povinnosti mlčanlivosti ním navrhnutého širokého rozsahu svedkov (žalobcovia nepreukázali, ako k tomuto narušeniu malo dôjsť a aká je príčinná súvislosť medzi prípadným narušením práva a zaradením do sporného zoznamu). Zdôraznil, že nezákonný zásah je nevyhnutné považovať za konanie či nekonanie voči žalobcom, ktoré je aj voči žalobcom ako také priamo zamerané a vykonané, t. z. o nezákonnom zásahu by sa museli sťažovatelia dozvedieť práve z takéhoto jeho nezákonného vykonania žalovaným, avšak splnenie tejto podmienky sťažovatelia reálne nepreukázali.

r) K bodu 74 nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 290/2015 najvyšší súd poukázal na stanovisko žalovaného 1 z 5. februára 2016, v ktorom uviedol, že existencia sporného zoznamu bola vytrhnutá z kontextu a subjektívne posúdená ústavným súdom v prospech sťažovateľov, pretože orgán verejnej moci svojím vyjadrením namietal skutočnosť, že so sporným zoznamom samotným v tom čase nebol oboznámený, pretože mu nebol doručený so žalobou. Žalovaný 1 sa vyjadroval k zoznamu predloženému v sťažnosti sťažovateľa 4 a uviedol, že takýto zoznam nemá k dispozícii. Zároveň zdôraznil, že akékoľvek zoznamy alebo výsledky analytickej činnosti vytvorené v minulosti len ad hoc ako analytické či štatistické podklady boli zlikvidované z dôvodu ich nepotrebnosti, nie je možné sa k ich obsahu vyjadriť. Predložený zoznam niesol prvky excelovskej tabuľky, nešlo o súčasť informačných systémov žalovaného 1, a preto nie sú zrejmé dôvody, na základe ktorých dospel ústavný súd v spomínanom náleze k záveru, že žalovaný 1 zhromaždil údaje o osobách v subsystéme s názvom „██████████“. Žalovaný 1 zdôraznil, že žalovaný 2 vo svojom prvom vyjadrení v predmetnej veci prekročil svoje právomoci, keď sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré neboli predmetom žaloby, pretože sa nevyjadroval k zoznamu, ktorý bol predmetom sporu, keďže tento účastníkom konania príslušným súdom nebol zaslaný, pričom ho automaticky stotožnil so sporným zoznamom. Vyjadrenie žalovaného 2 navyše neobsahovalo konštatovanie, že osobné údaje sťažovateľov boli v akýchkoľvek interných databázach zahrnuté pod označenie s pojmom „██████████“. Zároveň vysvetlil, že z informačných systémov žalovaného 1 je možné vytvárať rôzne zostavy podľa rôzne zadaných kritérií a takto získané rôzne výstupy, ktoré väčšinou slúžia ako analytický podklad zamerania činnosti žalovaného 1. Pokiaľ sa tieto podklady nestanú súčasťou registratúrnych záznamov, neuchovávajú sa, likvidujú sa a nie je možné ich spätné stotožnenie či označenie zhody.

s) Na základe evidentnej rozdielnosti sporného zoznamu zachyteného na CD nosiči a so zohľadnením záverov žalovaného 1 o charakteristike a účele databáz žalovaného najvyšší súd odmietol vykonať ďalšie dôkazy navrhnuté právnym zástupcom sťažovateľov.

t) Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv sťažovateľov vedením iného bližšie nešpecifikovaného obdobného zoznamu najvyšší súd poukázal na povinnosť sťažovateľov uniesť ich dôkazné bremeno týkajúce sa opísania a identifikovania charakteru iných obdobných zoznamov alebo informačných systémov žalovaných, v ktorom by mali byť sťažovatelia vedení. Z uvedeného dôvodu obstaranie

osobitných informácií a spisového materiálu, ktoré prekračuje rámec uvedený v § 252 a nasl. SSP, musel najvyšší súd vyhodnotiť ako neefektívne a v tejto časti vyhodnotil žaloby sťažovateľov ako nedôvodné.

IV.1. K argumentácii najvyššieho súdu týkajúcej sa sťažnosti ako účinného prostriedku nápravy:

21. Najvyšší súd, interpretujúc odpovede rozsudku Súdneho dvora, dospel v napadnutom uznesení k záveru o nesprávnosti právnych záverov ústavného súdu vyslovených v jeho nálezoch vydaných vo veciach sp. zn. III. ÚS 375/2016 a sp. zn. III. ÚS 376/2015 ohľadom posúdenia sťažnosti ako účinného prostriedku nápravy v predmetnej veci.

22. Vzhľadom na uvedené považuje ústavný súd za potrebné citovať bod 76 rozsudku Súdneho dvora C 73/216, v ktorom tento súd uviedol: „*Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 47 Charty sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá podmieňuje podanie súdneho opravného prostriedku osobou, ktorá tvrdí, že sa zasiahlo do jej práva na ochranu osobných údajov zaručeného smernicou 95/46, predchádzajúcim vyčerpaním dostupných správnych opravných prostriedkov pod podmienkou, že konkrétne postupy uplatnenia týchto opravných prostriedkov neprimerane nezasahujú do práva na účinný prostriedok nápravy pred súdom podľa tohto ustanovenia. Predovšetkým treba, aby predchádzajúce vyčerpanie dostupných správnych opravných prostriedkov nespôsobilo podstatné oneskorenie podania súdneho opravného prostriedku, aby pozastavilo premlčanie dotknutých práv a aby nevedlo ku vzniku nadmerných nákladov.*“

23. Z obsahu záveru prijatého v rozsudku Súdneho dvora C 73/16 je zrejmé, že pripúšťa možnosť prijatia vnútroštátnej úpravy podmieňujúcej poskytnutie súdnej ochrany využitím iného opravného prostriedku, avšak posúdenie zákonnej úpravy tohto opravného prostriedku (v tomto prípade sťažnosti) ponecháva výlučne na vnútroštátne orgány. Kľúčovú úlohu teda pri posúdení opravného prostriedku prirodzene zohráva zákonná úprava opravného prostriedku – sťažnosti, a to predovšetkým z pohľadu zaistenia reálnych možností ochrany hmotných a procesných práv konkrétnej osoby vrátane zabezpečenia nadväzujúcej súdnej ochrany, t. z. posúdenie nielen formálnej možnosti jej využitia, ale aj faktickej „účinnosti“. Uvedené tvrdenie, že prostriedok nápravy musí byť účinný ako po právnej stránke, tak i v samotnej praxi, je napokon súčasťou konštantnej judikatúry ESĽP (porov. napr. rozsudok veľkého senátu ESĽP z 26. 10. 2000, Kudla proti Poľsku, sťažnosť č. 30210/96, ods. 157; rozsudok ESĽP z 29. 4. 2003, McGlinchey a ďalší proti Spojenému kráľovstvu, sťažnosť č. 50390/99, ods. 62).

24. V predmetnej veci boli žaloby o preskúmanie iného zásahu orgánu verejnej správy podané podľa § 250v ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého takáto žaloba nie je prípustná, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, alebo ak sa navrhovateľ domáha len určenia, že zásah bol alebo je nezákonný. Návrh musí byť podaný do 30 dní odo dňa, keď sa osoba dotknutá zásahom o ňom dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď k nemu došlo.

25. Sťažnosť podľa § 13 ods. 1 zákona o sťažnostiach, ktorú najvyšší súd aj v tomto prípade považuje za účinný prostriedok nápravy, je príslušný orgán verejnej správy povinný vybaviť do 60 pracovných dní. Výsledkom konania o sťažnosti je oznámenie o výsledku prešetrenia,

t. j. opodstatnenosti, resp. neopodstatnenosti sťažnosti obsahujúce aj odôvodnenie. Orgán verejnej správy príslušný na vybavenie sťažnosti je povinný vyhotoviť zápisnicu o prešetrení sťažnosti (ďalej len „zápisnica“), ktorá obsahuje okrem iného aj povinnosti uložené orgánu verejnej správy pri zistení nedostatkov (§ 19 ods. 1 zákona o sťažnostiach). Ak je sťažnosť opodstatnená, v oznámení sa uvedie, že orgánu verejnej správy, v ktorom sa sťažnosť prešetrovala, boli uložené povinnosti podľa § 19 ods. 1 písm. i) zákona o sťažnostiach. Prešetrenie sťažnosti samo osebe ešte nemusí znamenať odstránenie závažného stavu. Podľa § 19 ods. 2 zákona o sťažnostiach ak vedúci orgánu verejnej správy, v ktorom sa sťažnosť prešetrovala, alebo ním splnomocnený zástupca sa odmietne oboznámiť so zápisnicou, splniť povinnosti podľa odseku 1 písm. i), alebo ak zápisnicu odmietne podpísať, orgán verejnej správy, ktorý sťažnosť prešetroval, uvedie tieto skutočnosti v zápisnici.

26. Pokiaľ by teda v tomto prípade bola sťažnosť považovaná za účinný prostriedok nápravy, jej využitie by malo byť relevantné z hľadiska plynutia lehôt a včasnosti podania žaloby, t. z. jej využitie by malo mať automaticky vplyv na plynutie lehoty na podanie žaloby. V pochybnostiach teda u prostriedkoch ochrany, ktorých povaha nie je z právnej úpravy zrejmá, potom platí, že ich využitie nemôže byť jednotlivcovi pre účel plynutia lehôt k podaniu žaloby o inom zásahu orgánu verejnej správy na ujmu.

27. Zákonodarca viaže v § 250v ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku subjektívnu lehotu pre podanie žaloby o inom zásahu orgánu verejnej správy na vedomosť žalobcu o nezákonnom zásahu. Začiatok plynutia tejto lehoty je daný okamihom, keď sa žalobca dozvedel o skutočnostiach, z ktorých odvodzuje nezákonný zásah orgánu verejnej správy. Rozhodujúcou je teda znalosť žalobcov o skutkových okolnostiach, z ktorých vyplýva konanie či nekonanie správneho orgánu, ktoré je žalobcami považované za nezákonný zásah. V prípade zotrvania na právnom názore najvyššieho súdu týkajúcom sa povinnosti sťažovateľov ako žalobcov vyčerpať sťažnosť ako účinný prostriedok nápravy by však bol začiatok plynutia subjektívnej lehoty plne v rukách žalobcu, pretože by sa neodvíjal od skutočnosti, keď sa o nezákonnom zásahu žalobca dozvedel, ale prvotne od jeho rozhodnutí, kedy, v akom časovom okamihu podá sťažnosť na postup orgánu verejnej správy.

28. Ústavný súd vo veciach sp. zn. III. ÚS 375/2015 a sp. zn. III. ÚS 376/2015 konštatoval nesplnenie podmienky účinnosti právneho prostriedku nápravy, pokiaľ ide o vyčerpanie sťažnosti podľa zákona o sťažnostiach, s poukazom na judikatúru ESEP, ktorá okrem iného vyžaduje praktickú účinnosť prostriedku nápravy, ktorého využitie je procesnou podmienkou pre prístup k súdnej ochrane. V preskúmanom prípade by v prípade vyčerpania sťažnosti podľa zákona o sťažnostiach mali zabezpečiť nápravu porušenia sťažovateľových práv samotné orgány verejnej správy, ktoré boli v konaní pred najvyšším súdom o inom zásahu žalované. Tie však od začiatku vedenie sporného zoznamu popierajú, takže sťažnosť, o ktorej by rozhodoval orgán verejnej správy, popierajúci existenciu tvrdeného iného zásahu, za týchto okolností nemožno považovať za účinný prostriedok nápravy.

29. Z týchto dôvodov využitie sťažnosti podľa zákona o sťažnostiach podľa ústavného súdu v predmetnej veci neposkytovalo dostatočný priestor na poskytnutie ochrany či nápravy pred nezákonným zásahom, išlo by teda zjavne len o formálny, a nie faktický prostriedok nápravy bez požadovaného dostatočného ochranného účelu.

30. Samotné závery najvyššieho súdu stoja v tomto smere podľa ústavného súdu na vratkom základe, čoho si ale bol tento súd zjavne vedomý, keďže žaloby v predmetnej veci sťažovateľov nezamietol z dôvodu ich neprípustnosti, t. j. nevyužitia prostriedkov nápravy v predmetnej veci. S prihliadnutím na uvedené dôvody ústavný súd spomínané výhrady najvyššieho súdu k záverom ústavného súdu v nálezoch č. k. III. ÚS 375/2015 a č. k. III. ÚS 376/2015 nepovažoval za relevantné.

IV.2. K námietkam nesprávneho posúdenia autorstva sporného zoznamu a s tým spojeného iného zásahu orgánu verejnej moci:

31. V súvislosti s touto časťou odôvodnenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že jej nechýba racionálny základ a ani primerané vecné opodstatnenie.

32. V preskúvanom konaní najvyšší súd posudzoval na jednej strane dôkazov stojace tvrdenia žalobcov o vedení sporného zoznamu žalovaným 1 a 2, navonok podporené prvotným vyjadrením žalovaného 2 z 20. januára 2014, a obsah samotného sporného zoznamu. Na strane druhej zvažoval výpovede svedkov, vyjadrenia žalovaného 1 a neskoršie vyjadrenia žalovaného 2 i zvolený postup sťažovateľov pri ochrane nimi označených práv, ktorých dôkazná hodnota bola zjavne naštrená prvotným vyjadrením žalovaného 2 z 20. januára 2014.

33. Jednou z podstatných okolností v tejto veci bolo spochybnenie hodnovernosti prvotného vyjadrenia žalovaného 2, v ktorom potvrdil existenciu podsúboru databázy s názvom „[REDAKOVANÉ]“ u žalovaného 1. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukázal na výpoveď svedka, ktorý túto písomnosť vyhotovil, [REDAKOVANÉ], zdôrazniac pritom, že tento svedok nedisponoval konkrétnym dôkazným prostriedkom, t. j. nemal možnosť overiť, či v prípade sporného zoznamu ide o zhodný súbor s podsúborom žalovaného 1 vedeným pod názvom „[REDAKOVANÉ]“, z čoho vyplýva, že ho v danom čase verifikoval len prostredníctvom názvu. Z uvedeného následne vyplýva, že prvotné podanie žalovaného 2 potom nemôže byť dôkazom, že v databáze žalovaného 1 sa v čase spísania tohto podania skutočne nachádzal sporný zoznam, resp. súbor obsahovo identický ako sporný zoznam. Ďalšie naštrenie tohto dôkazu priniesli aj samotné výpovede ďalších svedkov zúčastnených na spísaní podania z 20. januára 2014 vrátane výpovede svedka, ktorý mal byť posledným administrátorom súboru. Ústavný súd na rozdiel od sťažovateľov chápe vo vzťahu k posúdeniu obsahu prvotného podania žalovaného 2 aj výpovednú hodnotu dôkazu spočívajúceho v posúdení rýchlosti vybavenia výzvy súdu a zároveň zaužívaného spôsobu vybavovania takýchto výziev zo strany zamestnancov žalovaného 2, ktorá napovedá o precíznosti overovania a vypracovania obdobných listín z jeho strany. Vo vzťahu k spochybneniu tvrdení sťažovateľov taktiež logicky prispelo aj zahmlenie zdroja, ktorý poskytol predmetný sporný zoznam k ich údajnému zverejneniu na internetovom portáli, resp. zjavná pasivita sťažovateľov vo vzťahu k navrhovaniu dôkazov v tomto smere, ktoré k objasneniu autorstva sporného zoznamu mohli taktiež prispieť.

34. Podľa názoru ústavného súdu záver najvyššieho súdu o nepreukázaní autorstva sporného zoznamu je prirodzeným výsledkom voľného hodnotenia dôkazov týmto súdom, ktorý v napadnutom rozhodnutí primerane vysvetlil hodnovernosť jednotlivých dôkazov, ako aj z akého dôvodu ich pre rozhodnutie predmetnej veci považoval za relevantné. Skutočnosť,

že sťažovatelia jednotlivé dôkazy hodnotia rozdielne, sama osebe nemôže byť dôvodom vyslovenia porušenia ich práv.

35. V tejto súvislosti sú podľa ústavného súdu bezpredmetné aj námietky sťažovateľov týkajúce sa procesných garancií ochrany ich práva na súkromie odvolávajúce sa na rozhodnutia ESLP, vo veci Catt proti Spojenému kráľovstvu, č. 43514/15 z 24. januára 2019, vec Szabó a Vissy proti Maďarsku, č. 37138/14 z 12. januára 2016, ktorých závery by mohli byť aplikovateľné v predmetnej veci iba pri preukázaní skutočnosti, že žalovaní osobné údaje sťažovateľov zhromaždili a neoprávnene uchovávali.

IV.3. K viazanosti najvyššieho súdu závermi vyplývajúcimi z nálezov ústavného súdu a rozsudku Súdneho dvora:

36. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti argumentujú viazanosťou najvyššieho súdu závermi vyslovenými v nálezoch ústavného súdu č. k. III. ÚS 400/2016 z 29. novembra 2016 a č. k. I. ÚS 290/2015 zo 7. októbra 2015, ako aj v rozsudku Súdneho dvora C-73/16, ktoré podľa nich autorstvo sporného zoznamu ako skutkovú okolnosť jednoznačne posúdili opačne ako najvyšší súd v napadnutom uznesení. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že bod 90 rozsudku Súdneho dvora C-73/16, v ktorom usmernil ďalší postup najvyššieho súdu s tým, že má overiť, či existencia sporného zoznamu a skutočnosť, že obsahuje osobné údaje sťažovateľa 4, sú spochybnené v rámci sporu vo veci samej a prípadne, či má táto osoba v tomto ohľade k dispozícii iné dôkazné prostriedky, jednoznačne vyvracia tvrdenie sťažovateľov o definitívnom posúdení autorstva sporného zoznamu Súdny dvorom.

37. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že ústavný súd, ako aj Súdny dvor vo svojich rozhodnutiach vychádzali z hodnotenia skutkového a právneho stavu predmetných vecí v čase ich preskúmania a v rámci v tom čase existujúcej dôkaznej situácie, t. j. pred vykonaním dokazovania najvyšším súdom po doručení spomínaných nálezov ústavného súdu. Z tohto dôvodu sú závery uvedené v týchto rozhodnutiach súvisiace s usmernením ďalšieho postupu najvyššieho súdu v konaní relevantné iba za predpokladu, že sa v ďalšom priebehu konania v dôsledku vykonaného dokazovania podstatne nezmenia skutkové okolnosti veci podstatné pre rozhodnutie. Zároveň usmernenie prirodzene smeruje k postupu najvyššieho súdu pri riešení situácie v prípade preukázania existencie iného zásahu orgánu verejnej správy, pretože v opačnom prípade (pri preukázaní neexistencie iného zásahu zo strany orgánu verejnej správy) je ďalší postup najvyššieho súdu jednoznačne upravený zákonom.

IV.4. K odmietnutiu návrhov na vykonanie dokazovania:

38. Sťažovatelia namietali aj nedostatočné zistenie skutkového stavu v dôsledku nevykonania viacerých výsluchov svedkov, predloženia listín, údajov chránených ako utajované skutočnosti či kontroly ďalších iných obdobných zoznamov, či databáz alebo informačného systému žalovaných najvyšším súdom. Najvyšší súd v súvislosti s ich odmietnutím v napadnutom rozhodnutí poukázal predovšetkým na stanovisko žalovaného 1, z ktorého vyplýva, že sporný zoznam, ktorý predstavoval excelovskú tabuľku, mal evidentne rozdielny charakter ako databázy vedené žalovaným 1, pričom rôzne výstupy obsahujúce spracované údaje z jeho databáz sa nearchivujú, ale likvidujú, a preto ich následné preverenie ani nie je možné. Zároveň je potrebné

v tejto súvislosti podľa ústavného súdu potrebné podotknúť, že interné podklady, ktoré slúžia na vyhodnotenie informácií z databáz, resp. spracovanie informácií z databáz, je potrebné považovať za získané v súlade s legitímnym cieľom a takémuto postupu nemožno v rovine ústavnoprávnej nič vytknúť. Pri vyhodnotení uvedených skutočností je podľa ústavného súdu logické, že najvyšší súd ďalšie dôkazné návrhy sťažovateľov na preukázanie autorstva sporného zoznamu či ich vedenia v iných obdobných záznamoch odmietol a dôvodom ich odmietnutia nebola samotná skutočnosť, že by tieto dôkazy patrili medzi utajované skutočnosti, ale ich zjavná neefektivita z hľadiska preukázania skutočností relevantných pre rozhodnutie vo veci samej.

IV.5. Záver:

39. Vzhľadom na uvedené ústavný súd považuje odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu za ústavne udržateľné a nezistil, že by jeho odôvodnenie v tejto časti bolo poznamenané svojvôľou, ktorá by zakladala dôvod na vyslovenie porušenia sťažovateľmi označených práv.

Z dôvodov uvedených v tomto náleze ústavný súd podľa § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde *a contrario* ústavnej sťažnosti sťažovateľov nevyhovet. Vzhľadom na nevyhovenie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu rozhodovať o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov, ktoré by mali oporu len vo vyslovení porušenia ich v ústavnej sťažnosti označených práv.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júla 2022

Peter Straka
predseda senátu